

George Cornilă

ÎN PÂNTECUL PĂMÂNTULUI

Zgomotul metalic al ascensorului răsună cu ecou în grotle și tunelurile întunecate ale minei. Opt bărbați, îmbrăcați în salopete maronii, groase și murdare, fiecare cu un sac în spate, coboară cu chipurile luminate de raze calde, ultimele raze pe care le vor vedea în următoarele șapte zile.

Sărăcia și instinctul de supraviețuire îi împing de la spate, făcându-i să-și riște viața pentru a avea o șansă de a trăi. Mina fusese închisă deoarece poate să se prăbușească la orice mic seism. Acești oameni locuiesc prea departe pentru a parcurge zilnic drumul și nu își permit să își stabilească tabăra afară, de frică să nu fie văzuți și amendați. Astfel, se riscă să rămână în caverne timp de șapte zile, timp considerat suficient pentru a umple câțiva saci cu cărbune pentru a-i putea vinde ulterior pentru a-și cumpăra pâine și cartofi.

După o zi istovitoare de lovit în piatra tare, toți se strâng în încăperea pe care o vor folosi ca dormitor. Nimeni nu știe exact dacă este noapte. Ei doar își ascultă corpul. Fiecare târâște câte un sac aproape gol, puțin dezamăgiți, dar încă plini de speranță. Gherasim, un bărbat cam de patruzeci de ani, stă pe salteaua lui și se uită la o poză cu soția și cei doi fii. Îl apucă un sentiment de deznădejde, se teme ca nu cumva băieții lui să aibă aceeași soartă ca și el. Se chinuie să îi țină la școală, cu toate că încă două perechi de mâini i-ar fi fost de mare folos. Soția lui pare încă tânără și se forțează mereu să zâmbească, mereu să pară plină de energie, dar numai ea știe ce se ascunde în sufletul ei plin de amărăciune. Își șterge o lacrimă cu mâinile murdare, pline de bășici și de crăpături, lăsând o dără neagră pe obraz. Se învește cu o pătură prăfuită și încearcă să adoarmă.

Peste ceva timp aude un țuiet îndepărtat. Se ridică în coate și i se pare că aerul din jurul lui se mișcă. Parcă trece un val, fără însă să-i clintească nicio şuviță de păr. Se așază la loc. Toată viața a trăit în caverne și tuneluri și știe prea bine ce îi pot face unui om care se lasă pradă temerilor.

A doua noapte, același zgomot îl trezește. Se ridică, se uită la toți cum dorm. Oare chiar nimeni nu aude nimic în afară de

el? Își pune casca cu lanternă pe cap și iese din încăperea, urmărind zgomotul. Nu venea din cavernele unde săpau ei ci dinspre capătul celălalt al tunelului principal. Îl străbate, intră într-o grotă, pășește cu grijă printre stalagmitele ca niște oase de dragon, galbene, maro, albe, nu se lasă impresionat de spectacolul culorilor atât de vii, parcă luminoase într-o lume stăpânită de întuneric. Pașii lui se aud cu ecou și de fiecare dată se oprește să verifice dacă nu cumva mai este cineva în urma lui. Ajunge la un perete, merge de-a lungul lui și vede un tunel îngust, ceva mai mare decât propria talie. Se apleacă să se uite înăuntru și parcă vede o lumină slabă care pâlpâie. Intră pe burtă în tunel, se târâște, se zgârâie în pietrele ascuțite, la început ca niște mărăcini, apoi ca niște pumnale și ajunge îndurerat, cu hainele rupte în capătul celălalt. O încăperea imensă se întinde în fața lui. Undeva în întuneric ceva pâlpâie, ca o respirație luminoasă. Se apropie și vede o piatră cam de mărimea unei pâini rotunde, ale cărei culori se amestecă în valuri, într-o permanentă schimbare hipnotizantă. Se așază în genunchi lângă ea, întinde mâna temător și când o atinge, sare în spate ca electrocutat. Respiră ușor pentru a se liniști, își pune mânușile pe care le ținea atârinate de curea și ridică piatra. Un zâmbet ciudat i se întipărește pe chip. Se duce înapoi în încăperea de dormit, ascunde piatra într-un rucsac printre lucrurile lui și adoarme.

În a treia zi, se trezește foarte obosit, se ridică greu când îi aude pe cei din jurul lui vorbind.

- Mi-e dor de soare. În pământ e mereu noapte, spune Dorel, un tânăr neobișnuit încă cu viața de miner.

- Poți să o privești ca pe o pregătire pentru noaptea cea veșnică pe care o vom petrece în pământ cand soarele vieții va apune, îi răspunde Bartolomeu, cel mai bătrân dintre ei.

Fusese preot într-un sat de necredincioși și renunțase la a mai încerca să schimbe mica lui lume într-una mai bună.

- Mie îmi place aici, îi simt respirația pământului, mă simt mai aproape de locul de unde venim toți, răspunde într-un târziu Brăduț, un vlăjgan de vreo doi metri, cu puterea unui taur.

- Mai aproape de locul de unde venim și mai aproape de locul unde ne ducem, continuă Bartolomeu.

Gherasim îi ignoră, își ia târnacopul și sacul și pleacă singur.

Muncește în silă, abia ridică târnacopul, abia îl înfinge în stâncă. Se gândește doar la piatră. Se teme ca nu cumva ceilalți să o găsească. Este a lui, doar a lui. Fuge înapoi și caută speriat printre lucruri. Se liniștește când vede strălucirea ei ștearsă. Ceilalți devin bănuitori și se întrebă dacă nu cumva Gherasim a găsit aur.

Noaptea ia piatra, iese din încăperea, trece iar prin tunelul îngust pentru a fi sigur că nu îl va găsi nimeni și că poate fi singur cu ea. Își dă mânușile jos și o mângâie. Strânge din dinți și geme încercând să reziste cât mai mult șocului. Imagini

Zait Marga-Doina - Peisaj

nedeslușite i se amestecă prin fața ochilor, umbre și zgomote. Își desprinde mâna tremurând, cu spume la gură și se așază pe spate gâfâind. Aude un zgomot, ca și cum ceva s-ar fi lovit de perete și sare, ia piatra și o ascunde în spatele unei formațiuni de calcar. Se gândește că ar putea fi o colonie de lilieci. Se mai aude o dată. Îi pare rău că nu și-a luat târnacopul cu el. Zgomotul se spârsese în imensa cavernă, încât el nu-și putea da seama de unde venea. Îi este frică, dar ceva parcă îl împinge înspre capătul celălalt. Merge de ceva vreme și începe să se contureze un zgomot cunoscut. Înaintează, vede o licărire în față și tresare, dar se liniștește văzând un pârâu, care șerpuia lin printre pietre. Lumina lanternei lui se juca prin apă. Se apleacă, ia apa rece în palme și o dă peste față. Când își ia mâinile de la ochi, vede un chip ca de copil privindu-l din apă. Tresare, apoi zâmbește. Este un proteu. Mic, roz, aproape nemuritor, aproape uman, ca un fetus, se holbează la el cu ochi mici, negri și orbi. Îi simte prezența, dar nu este speriat. Gulerul lui roșu se umflă regulat. Gherasim întinde mâna și când atinge suprafața apei se aude din nou zgomotul. Proteul se sperie și șerpuiește spre ungherele întunecate ale lumii lui. Merge în direcția zgomotului și ajunge pe marginea unei gropi uriașe, rotunde și se apleacă pentru a privi înăuntru. Lumina lanternei se pierde în densitatea întunericului. Aruncă o piatră și ascultă, dar nu aude zgomotul de lovire a fundului gropii. Se simte ciudat, amețește și plin de sudoare rece se întoarce spre încăperea de dormit. Ajuns în siguranță, fără ca nimeni să fi observat absența sa, se așază pe saltea. Se gândește ca piatra lui ar putea fi dintr-o altă lume, de pe o altă planetă. Își amintește că, în antichitate, scandinavii își făureau săbii din metale căzute din cer. Groapa imensă ar putea fi făcută de un alt corp celestial, sau de o navă spațială. Poate că zgomotele sunt făcute de o ființă extraterestră.

În a patra zi, după vise nedeslușite dar chinuitoare, se trezește acoperit de mici ciuperci verzi. Neliniștit, fuge până la pârâu să se spele. Se gândește că poate s-or fi lipit de el în noaptea trecută când se țara prin tunel. Aude iar acel zgomot și se apropie iar de groapă. Pe marginea ei vede multe pene albe, mari, amestecate cu sânge. Speriat, fuge cât de repede poate spre dormitor. Îl trezește pe Brăduț.

- Vino repede, ia-ți târnacopul și vino repede!

Acesta, țipând, se ridică și vine încă pe jumătate adormit. Abia reușește să-și strecoare corpul lui uriaș prin tunelul strămt și când ajunge la groapă nu vede nimic. Gherasim, gâfâind, punându-și mâinile în cap, îi spune că nu înțelege ce s-a întâmplat, că jură că era aici sânge înainte. Brăduț se uită cu dezgust la el și pleacă bombănind. Când se întoarce și Gherasim, acestuia i se pare că toți se uită ciudat la el, că toți îl vorbesc pe la spate. Așteaptă să plece și își verifică piatra. Îi era dor de ea. Nu se mai duce să muncească, parcă uitase pentru ce coborâse în mină. Nu se mai gândise la soție și la copii. Nimic nu mai exista pentru el decât piatra. O mângâie, îl doare tot mai puțin și imaginile îi apar tot mai clare. Vede oameni în genunchi rugându-se în fața unei icoane, apoi oameni luptându-se cu săbii și topoare, apoi oameni în genunchi în fața unui rege. I se pare că vede o groapă, apoi imaginile devin iar neclare și ochii încep să-l doară. Orice ar fi, răspunsul trebuie să fie în groapă. Își ia frânghii, colțari și pioleți, hotărât să coboare. Își leagă o frânghie de brâu, o alta de curea și apoi o leagă de o stalagmită. Coborâre ușor, tot mai jos, tot mai jos, până simte că nu mai are aer. Un puternic miros de sulf îi umflă nările. Se întreabă dacă nu cumva groapa este calea de intrare

în iad. Simte că leșină și se forțează să urce. Ajuns sus, speriat, îl caută pe Bartolomeu, îi ia târnacopul din mână și îl cheamă deoparte.

- Părinte, mi-e frică.

- Nu-mi mai spune așa, nu mai sunt preot de prea mulți ani.

Care ți-e temerea?

Îl povestește de zgomote, de groapă, de vise, de penele însângerate, dar nu și de piatră. Preotul nu răspunde nimic.

- Mă tem că mă pedepsește Dumnezeu. Nu m-am mai uitat de mult spre cer părinte.

- Sunt oameni acolo sus, afară care nu se uită spre cer, tu măcar ești miner, ai o scuză.

Zicând acestea pleacă. Lui Gherasim i se pare ceva nelalocul lui. Poate că și preotul urmărea să-i ia piatra.

Noaptea, trezit de vise zbuciumate, pune mâna pe piatră. Vede un cutremur, vede cum tavanul se prăbușește, îi vede pe toți murind zdrobiți. Îl trezește, strigând că va fi un cutremur. Toți supărați, îi spun să tacă din gură și îl înjură. El, disperat, le arată piatra.

- Ea mi-a arătat tot. O să murim aici dacă nu ieșim.

- Piatra ți-a arătat? Întreabă Brăduț, nemaștiind ce să creadă.

- Da, vorbește cu mine.

- Ești nebun, aia e doar o piatră, îi strigă Dorel, înainte să-și pună pătura în cap.

- Și tu ești doar țărână! Îl contrează Bartolomeu.

- Uite, o să vă arat, puneți mâna pe ea.

Unii se ridică, ating piatra, nu simt nimic și se culcă la loc convinși de nebunia lui Gherasim.

În a cincea zi, Bartolomeu îl cheamă deoparte.

- Lumea în care trăim este în schimbare, îi zice cu glas grav. Trăim vremuri târzii, lumea e obosită, nu mai crede. Cerul își pierde puterea. Am citit într-o carte veche a unui călugăr nebun că atunci când oamenii își pierd credința și speranța, pe îngeri îi doare, aripile le cad și corpul le moare, dar spiritul lor rămâne într-o piatră până când lumea va fi din nou demnă de ei. Dacă în ceruri mai este nevoie de un înger, atunci piatra își alege un om și îngerul va renaște prin el.

Bulversat puternic de tot ceea ce i-a zis fostul preot, Gherasim se așază și se gândește pentru prim oară în ultimele zile la familia lui. Nu știe ce să mai creadă, nu știe ce ar trebui să facă.

Spre sfârșitul nopții, are vise cu îngeri loviți cu sabia de către oameni, se trezește îndurerat și pune mâna pe piatră. Vede cum o formă înaripată se înalță dintr-o groapă, înconjurată de lumină. Nu-l mai doare deloc atingerea pietrei. Pământul începe să se miște, bucăți de stâncă se desprind din tavan. Totul se zdruncină din ce în ce mai tare, minerii se trezesc speriați și fug spre ascensor. Gherasim ia piatra și este singurul care fuge în direcția opusă. Se uită pentru ultima oară în spate și vede tavanul prăbușindu-se peste toți, cum stalactitele îi străpung și cum pietrele îi zdrobesc, trece prin tunel fără să simtă durere și fuge cât de repede poate și se aruncă în groapă, înainte ca pereții să se prăbușească.

Întunericul pare nesfârșit, pietre cad pe lângă el, aerul este tot mai greu și el leșină. Din spatele îi ies aripi mari, albe, încă murdare de sângele lui. Deschide ochii, care acum au culoarea pietrei și se înalță. Cutremurul făcuse o deschizătură în tavan, afară se luminase, primele raze de soare.

În a șasea zi, s-a înălțat la cer, murdar de praf și de tăciune, un înger născut în pântecul pământului.